

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **G. T.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 6. 2019, č. j. 17 A 88/2019 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení ve výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. OAM-232/LE-BA02-VL18-PS-2019, byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění mu byla v souladu s § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena do 2. 8. 2019. Žalovaný tak rozhodl v návaznosti na žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 14. 4. 2019 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Zde byl žalobce rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 4. 2019, č. j. KRPA-147084-12/ČJ-2019-000022-ZZC, v souladu s § 124 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištěn za účelem správního vyhoštění. O správním vyhoštění žalobce rozhodlo krajské ředitelství již dne 19. 10. 2018 rozhodnutím č. j. KRPA-394605-17/ČJ-2018-000022.

[2] Dne 11. 4. 2019 v průběhu pobytové kontroly na adrese ul. Opletalova, Praha 1 se žalobce neprokázal žádným dokladem totožnosti, hlídce nadiktoval ke své osobě údaje, přičemž následně lustrací osob bylo zjištěno, že fotografie neodpovídá kontrolované osobě;

žalobce byl proto po daskyloskopii ztotožněn.; následnou lustrací bylo zjištěno, že mu dne 19. 10. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU a byla mu uložena povinnost dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kterou porušil.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Námitce, dle níž se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu namísto jeho zajištění, krajský soud nepřisvědčil, neboť je zde vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu oprávněný důvod, že by žalobce uložené opatření nerespektoval – již v minulosti závažně porušil uloženou povinnost hlásit se správnímu orgánu za účelem vycestování a při pobytové kontrole uvedl nepravou totožnost. Žalovaný podotkl, že žalobce zjevně podal žádost o mezinárodní ochranu čistě účelově s cílem pozdržet realizaci správního vyhoštění; nic mu nebránilo požádat o mezinárodní ochranu již dříve. Vzhledem k tomu, že jsou dány důvody pro zajištění žalobce a žalovaný je srozumitelně popsal a odůvodnil, je již z povahy věci vyloučena aplikace méně závažných opatření, neboť se se zajištěním vylučují. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného považuje krajský soud za dostatečné, a proto rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitku dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžejní a prakticky jedinou námitkou stěžovatele je nesprávné vyhodnocení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle stěžovatele krajský soud podobně jako žalovaný posoudil využitelnost zvláštních opatření zjevně nesprávně, když označil důvody zajištění stěžovatele a důvody nemožnosti využití zvláštních opatření za totožné, a uvedl, že vzhledem k závažným porušením povinností stěžovatele o uložení zvláštního opatření ani nebylo možné uvažovat. V případě stěžovatele je takové posouzení nepřipadné, žalovaný i krajský soud vycházeli pouze z jakési fikce nespolehlivosti stěžovatele. Přitom stěžovatel si nebyl vědom existence povinnosti dostavovat se na pracoviště policejního orgánu i v případě, kdy proti rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu tuto povinnost ukládalo, podal odvolání, jelikož jej o tom mylně informoval jeho právní zástupce. Ze stejného důvodu pak stěžovatel též nespolupracoval s policejním orgánem, nebyl si vědom svých povinností. K těmto okolnostem žalovaný přihlédl zcela nedostatečně a považoval jednání stěžovatele za závažné, pročej jej omezil na svobodě. To je dle stěžovatele neakceptovatelné, žalovaný je při tvrzení nemožnosti použití zvláštních opatření povinen se vypořádat se všemi prvky stěžovatelovy pobytové historie; připomíná pravidlo využití zajištění až v případě nemožnosti účinného uplatnění zvláštního opatření. Dle stěžovatele existují podstatné skutečnosti, na jejichž základě není důvod pochybovat o tom, že by stěžovatel řádně plnil své povinnosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost a navrhuje její zamítnutí, je toho názoru, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na obsah správního spisu i na své vyjádření k žalobě a doplňuje, že s kasačními námitkami nesouhlasí, neboť neprokazují jakékoliv pochybení či porušení zákona v napadených rozhodnutích. Z výpovědi stěžovatele v průběhu správního řízení vyplynulo, že během svého pobytu na území ČR vědomě nerespektoval své povinnosti. V neprospěch stěžovatele jdou též okolnosti napovídající tomu, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu čistě účelově s cílem odvrátit či pozdržet hrozící vyhoštění. Žalovaný je přesvědčen, že z jeho rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z čeho vycházel, k jakým závěrům dospěl a zajištění stěžovatele je v něm dostatečně odůvodněné. Současně sdělil, že zajištění bylo ke stanovenému datu (2. 8. 2019) již ukončeno.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, vůči

pokračování

němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z důvodů a v rozsahu uplatněném v kasační stížnosti; současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžejní otázkou případu je posouzení možnosti přednostního použití zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu (povinnost žadatele zdržovat se v určeném pobytovém středisku či povinnost osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době) před aplikací těmto opatřením subsidiárního zajištění žadatele dle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Zajištění je dle uvedeného ustanovení možné aplikovat v případě naplnění následujících zákonných podmínek: 1) žádost byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody k domněnce, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, 3) žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve a 4) nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval pouze podmínku ad 4), o naplnění ostatních podmínek zajištění není sporu, stěžovatel dokonce výslovně připustil motivaci podání žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v zamezení realizace správního vyhoštění. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě bylo možné účinně užít zvláštního opatření bez nutnosti omezení svobody, a tvrdí, že úvahy žalovaného a krajského soudu o nespolehlivosti stěžovatele nejsou ničím podložené. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje již krajským soudem citovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48, dle něhož je účelem zajištění žadatele nejen zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění v případě neúspěchu v řízení o mezinárodní ochraně. Dle téhož rozhodnutí je třeba při posuzování účinnosti zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu zohlednit pobytovou historii žadatele včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.

[10] Ostatně na pobytovou historii se odkazuje i sám stěžovatel. Pokud však argumentuje nutným zohledněním celé své pobytové historie, jde mu to spíše k tíži. Z rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, jež je součástí správního spisu, totiž vyplývá, že stěžovatel v minulosti na území ČR opakovaně narušoval veřejný pořádek páčáním trestné činnosti a po posledním výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody a uplynutí platnosti výjezdního příkazu, jež stěžovateli dočasně pobyt na území legalizoval, nadále pobýval v ČR bez platného víza či oprávnění k pobytu. Současně také neplnil svoji povinnost hlásit se policii každý týden ve stanovené době, která mu byla uložena jako zvláštní opatření za účelem vycestování právě v rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nevěděl o tom, že má tuto povinnost i poté, co podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, neboť jej o tom mylně informoval jeho právní zástupce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu daná námitka není relevantní, neboť fakt, že stěžovateli jeho zástupce předal mylné informace, jde pouze k tíži daného zástupce a nemá žádný vliv na uložení povinnosti. Zároveň lze konstatovat, že i kdyby bylo toto tvrzení stěžovatele pravdivé a bylo možné k němu přihlídnout, nemělo by pro řízení žádný zásadní význam, jelikož stěžovatel porušuje své povinnosti dlouhodobě, a nelze jej považovat za spolehlivou osobu; aplikace zvláštních opatření by nadále zůstala neúčinná.

[11] Stěžovateli lze dát obecně za pravdu v tom, že důvody zajištění a důvody neúčinnosti zvláštních opatření by neměly být totožné, byť na sebe budou úzce navázané. S tím se však ztotožnil i krajský soud, který uvedl, že důvody zajištění se v tomto případě částečně překrývají s důvody, proč nebylo možné využít zvláštních opatření. Námitka stěžovatele, dle níž měl soud vyslovit, že jsou důvody zajištění i důvody nemožnosti použití zvláštních opatření totožné, je tudíž nedůvodná a v rozporu s textem rozsudku krajského soudu. Také žalovaný vycházel v rámci zvažování účinnosti zvláštních opatření nejen z důvodů zajištění, ale popsal též další specifické skutečnosti vylučující efektivitu použití zvláštních opatření na stěžovatele, např. že stěžovatel již jednou uložené správní vyhoštění nerespektoval, a posléze ani neuvedl kontaktní adresu, tudíž je zřejmý jeho úmysl se skrývat a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný rovněž zvažoval, zda stěžovatel není osobou zranitelnou ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu; to nebylo prokázáno, ostatně stěžovatel ani žádný důvod svědčící pro takové posouzení neuvedl.

[12] Všechny výše uvedené skutečnosti i další skutečnosti plynoucí z obsahu spisu (na které zdejší soud pro stručnost odkazuje) dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně svědčí o tom, že stěžovatel dlouhodobě tíhne k porušování českých právních předpisů a svých povinností, jež mu byly uloženy orgány veřejné moci. Proto lze jen stěží předpokládat, že by byl stěžovatel ochoten plnit povinnosti uložené na základě zvláštního opatření, a tudíž by byl jejich využitím s vysokou pravděpodobností zmařen cíl obou řízení.

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že se žalovaný možností aplikace zvláštních opatření přezkoumatelně zabýval a dostatečně odůvodnil své závěry; vycházel přitom ze zákonné právní úpravy, jakož i z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ze které nikterak nevybočil.

[14] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující jeho správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 17 A 88/2019 – 15, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Náklady řízení platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu kasační stížnosti včetně jejího doplnění a porady s klientem dne 25. 7. 2019 v délce 70 minut [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za něž mu náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Porada s klientem se týkala pouze toho, zda má být doplněna kasační stížnost, takže ji lze považovat za součást podání kasační stížnosti. Je třeba vzít v úvahu, že advokát stěžovatele byl s jeho věcí obeznámen, neboť jej na základě ustanovení soudem zastupoval již v řízení před krajským soudem; navíc se kasační stížnost z velké části shoduje s argumentací použitou v doplnění žaloby. Odměna zástupce se zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH. Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti činí částku 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 6. února 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu